

Lovforslagets overgang til anden behandling vedtoges uden afstemning.

Hans Rasmussen: Jeg foreslår, at lovforslaget henvises til et udvalg på 17 medlemmer.

Uden forhandling eller afstemning vedtoges dette forslag.

Den sidste sag på dagsordenen var:

Første behandling af forslag til lov om tillæg til og ændring i lov om erstatning til besættelsestidens ofre. (Genoptagelse af sager om invaliditetserstatning).

(Lovforslaget findes i tillæg A. sp. 1775, fremsættelsen i tidenden sp. 3011).

Lovforslaget sattes til forhandling.

Holger Larsen: Det lovforslag, vi her har til behandling om ændring i loven om erstatning til besættelsestidens ofre, fremkalder erindringen om tiden, da den tyske besættelsesmagts overgreb kostede mange danske liv og færlighed, og da frihedsberøvelse her i landet og deportation til koncentrations- og arbejdslejrene i Tyskland for dem, der overlevede det, betød, at de var mærket for livet og mere eller mindre invalider.

Loven om erstatning til disse ofre gennemførtes den 1. oktober 1945 og skulle betyde og betyder en rimelig økonomisk sikring for dem, der havde lidt under besættelsesmagts overgreb. Loven hvilede på principperne i ulykkesforsikringsloven. Det blev direktoratet for ulykkesforsikringen, som skulle følge de invalideredes kår fremover, og ulykkesforsikringsdirektoratet blev bemyndiget til at ændre rentestørrelsen til en invalideret, hvis omstændighederne, hvorunder den var givet, havde forandret sig i væsentlig grad, men en sådan ny bedømmelse kunne dog ikke finde sted, hvis der var forløbet 5 år efter, at renten første gang

var fastsat. Også det var i overensstemmelse med ulykkesforsikringslovens regler.

Det har imidlertid vist sig i praksis, at de sygdomme, de pågældende har pådraget sig i koncentrationslejrene, har haft et helt andet forløb, end man tidligere har kendt. De forhold, de pågældende har levet under, har ligget helt uden for, hvad man tidligere har haft erfaring for. I nogle tilfælde har hele virkningen af sygdommen først vist sig flere år efter, at afgørelsen om rentens størrelse er truffet, ligesom der efter flere års forløb kan indtræde forværring i de invalideredes tilstand. Direktoratet har ikke haft nogen mulighed for at genoptage disse tilfælde. Så snart fem års perioden var udløbet, har direktoratet stået magtesløs over for genoptagelse af sagen.

Den ændring, der nu foreslås, skulle muliggøre, at sagerne kan tages op til fornyet bedømmelse med eventuel yderligere erstatning til følge.

Men lovforslaget går videre, idet det også ændrer ved de forhold, der skal tages i betragtning ved fastsættelse af invaliditetsgraden. Her nærmer forslaget sig i princip det, der er gældende i norsk lov om samme forhold. Det må være rimeligt at foretage disse ændringer. Grundlaget for 1945-loven var at give fyldestgørende erstatning til dem, der var blevet invalideret under de ganske særlige forhold. Lovforslagets regler om fastsættelse af erstatning efter genoptagelse af sagerne er der gjort meget nøje rede for både i bemærkningerne og i ministerens fremsættelsestale, så det skal jeg ikke gå nærmere ind på.

Angående begrænsningen af det beløb, en rentenyder kan oppebære samtidig med, at han har anden indtægt, havde vi en indgående drøftelse af i det udvalg, der behandlede lovforslaget i 1945. Vi var dengang enige om, at det ville være urimeligt ikke at have en begrænsning, og den mening har jeg stadig. Jeg indrømmer, at den forskelsbehandling, der er mellem de invaliderede og enker, der får mere end midlertidigt arbejde i statens og kommunernes tjeneste,